

**Postanowienie Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego
z dnia 14 czerwca 2005 r.**

III SW 7/05

Nazwa komitetu wyborczego wyborców powinna zawierać określenie odróżniające od nazw partii politycznych wpisanych do ewidencji, choćby postanowienie sądu stanowiące podstawę wpisu było nieprawomocne.

Przewodniczący SSN Kazimierz Jaśkowski, Sędziowie SN: Zbigniew Hajn, Andrzej Kijowski, Roman Kuczyński, Herbert Szurgacz, Maria Tyszel (sprawozdawca), Andrzej Wasilewski.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 14 czerwca 2005 r. sprawy ze skargi Komitetu Wyborczego Wyborców Ruch Patriotyczny na uchwałę Państwowej Komisji Wyborczej z dnia 7 czerwca 2005 r. w przedmiocie odmowy przyjęcia zawiadomienia o utworzeniu komitetu wyborczego

o d d a l i ł skargę.

U z a s a d n i e n i e

W dniu 30 maja 2005 r. do Państwowej Komisji Wyborczej wpłynęło zawiadomienie o utworzeniu komitetu wyborczego wyborców pod nazwą „Komitet Wyborczy Wyborców Ruch Patriotyczny” i skrótem „KKW Ruch Patriotyczny”.

Państwowa Komisja Wyborcza wezwała pełnomocnika wyborczego Komitetu Wyborczego Wyborców Ruch Patriotyczny do usunięcia wady zawiadomienia o utworzeniu komitetu, polegającej na zgłoszeniu nazwy i skrótu nazwy, które w niedostateczny sposób różnią się od nazwy partii politycznej „Ruch Patriotyczny” wpisanej do ewidencji prowadzonej przez właściwy sąd. Wobec niezastosowania się do tego wezwania, Państwowa Komisja Wyborcza uchwałą z dnia 7 czerwca 2005 r. [...] odmówiła przyjęcia zawiadomienia o utworzeniu Komitetu Wyborczego Wyborców Ruch Patriotyczny.

W skardze na tę uchwałę pełnomocnik Komitetu Wyborczego Wyborców Ruch Patriotyczny wniósł o jej uchylenie w całości i „nakazanie PKW niezwłocznego wydania postanowienia o przyjęciu zawiadomienia w brzmieniu zgłoszonym przez (...) pełnomocnika wyborczego”. Według skarżącego, wezwanie Komisji do usunięcia wady zawiadomienia polegającej na podaniu nazwy Komitetu niezgodnej z art. 100 ust. 3 ustawy z dnia 12 kwietnia 2001 r. - Ordynacja wyborcza do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej i do Senatu Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. Nr 46, poz. 499 ze zm., zwanej dalej Ordynacją) było bezpodstawne, ponieważ „według informacji z chwili składania zawiadomienia, w Sądzie Okręgowym w Warszawie w ewidencji partii politycznych nie była zarejestrowana żadna partia o nazwie Ruch Patriotyczny”. Postanowienie Sądu Okręgowego o wpisaniu partii Ruch Patriotyczny do ewidencji partii politycznych zostało wydane w tym samym dniu (30 maja 2005 r.). Zdaniem skarżącego, skoro zawiadomienie zostało w Państwowej Komisji złożone „zanim zapadło postanowienie (nieprawomocne) o wpisie partii do rejestru, to jako wcześniejszy powinien korzystać z ochrony prawnej przewidzianej w przepisach Ordynacji (wcześniejszość wniosku można ustalić porównując godzinę złożenia zawiadomienia i godzinę wydania postanowienia o rejestracji partii)”.

Państwowa Komisja Wyborcza wniosła o oddalenie skargi.

Rozpoznając skargę Sąd Najwyższy wziął pod uwagę, co następuje:

Stosownie do przepisów Ordynacji, nazwa komitetu wyborczego wyborców obok wyrazów „komitet wyborczy wyborców” powinna zawierać określenie odróżniające od innych komitetów (art. 99 ust. 3), a nazwa ta, jak również jej skrót, muszą odróżniać się wyraźnie od nazw, skrótów nazw i symboli innych koalicyjnych komitetów wyborczych oraz komitetów wyborczych wyborców, a także od nazw i skrótów nazw partii politycznych i organizacji społecznych wpisanych do ewidencji prowadzonych przez właściwy organ (art. 100 ust. 3). Wyjątek przewidziany w art. 100 ust. 4 Ordynacji nie ma w sprawie zastosowania. Nie ulega wątpliwości, że ani nazwa Komitetu Wyborczego Wyborców Ruch Patriotyczny, ani jego skrót „KKW Ruch Patriotyczny” nie odróżniają się wyraźnie od nazwy i skrótu komitetu wyborczego partii politycznej o nazwie „Ruch Patriotyczny”, wpisanej do ewidencji prowadzonej przez Sąd Okręgowy w Warszawie na podstawie postanowienia tegoż Sądu z dnia 30 maja 2005 r., wydanego w załatwieniu wniosku z dnia 11 kwietnia 2005 r. Pogląd skarżą-

cego, że skoro postanowienie Sądu stanowiące podstawę wpisu partii Ruch Patriotyczny do ewidencji nie było i nadal nie jest prawomocne, a zawiadomienie Komitetu Wyborców zostało złożone w Państwowej Komisji Wyborczej „zanim” zostało wydane postanowienie o wpisie Ruchu Patriotycznego do ewidencji partii politycznych, to Komitet Wyborców „powinien korzystać z ochrony prawnej”, jest nieuzasadniony. Trafnie Państwowa Komisja Wyborcza podniosła w odpowiedzi na skargę, że ze względu na liczony w dniach termin rozpatrzenia przez Komisję wniosku o przyjęcie zawiadomienia o utworzeniu komitetu wyborczego, w dokumencie potwierdzającym złożenie takiego wniosku nie jest oznaczana godzina jego przyjęcia. Również sąd wydający postanowienie o wpisaniu partii do ewidencji nie określa godziny dokonania tej czynności. Nie jest więc możliwe ustalenie, która z opisywanych czynności była dokonana wcześniej.

Trafne też jest stanowisko Komisji, że ponieważ zgodnie z art. 102 ust. 1 i 2 Ordynacji, w terminie trzech dni od doręczenia zawiadomienia postanawia o jego przyjęciu lub też, jeśli zawiadomienie zawiera wady, wzywa pełnomocnika do ich usunięcia, to „musi kierować się stanem faktycznym i prawnym istniejącym w chwili podjęcia postanowienia. Wymaga tego przede wszystkim zasada praworządności. Przyjęcie poglądu przeciwnego wymagałoby wskazania przepisu, który upoważniałby Państwową Komisję Wyborczą do rozstrzygania według stanu na dzień złożenia zawiadomienia o utworzeniu komitetu wyborczego, przepisu takiego jednak w Ordynacji wyborczej nie ma. Dorozumiewanie takiego uprawnienia jest niedopuszczalne, zwłaszcza, że należałoby uzasadnić dlaczego rozstrzygnięcie miałyby następować według stanu istniejącego w tym właśnie dniu, nie zaś np. w dniu utworzenia komitetu wyborczego.”

Sąd Najwyższy zwraca uwagę, że zaakceptowanie wyrażonego w skardze poglądu o bezpodstawności wezwania Komitetu Wyborczego Wyborców o zmianę jego nazwy naruszałoby konstytucyjną zasadę równości wobec prawa i równego traktowania przez władze publiczne. Pierwszą czynnością komitetu wyborczego wyborców zmierzającą do zrealizowania zamiaru zgłoszenia kandydatów na posłów, a także senatorów, jest zawiadomienie Państwowej Komisji Wyborczej, podczas gdy w stosunku do partii politycznych, jak i ich koalicji, ustawodawca przewidział dodatkową powinność: do zawiadomienia Komisji muszą dołączyć: uwierzytelniony odpis z ewidencji partii politycznych (art. 96 ust. 5 pkt 2 Ordynacji) lub uwierzytelnione odpisy z tej ewidencji, partii politycznych tworzących koalicję wyborczą (art. 97 ust. 9 pkt 3 Or-

dynacji). Obciążanie tworzonych partii politycznych, które dokonały w Sądzie Okręgowym w Warszawie zgłoszenia do ewidencji partii politycznych, ujemnymi konsekwencjami upływu czasu pomiędzy takim zgłoszeniem, a wydaniem postanowienia Sądu o dokonaniu wpisu powodowałyby w takiej sytuacji, jak w rozpoznawanej sprawie, nieuprawnione uprzywilejowanie komitetu wyborczego wyborców, skoro zebranie wymaganej w art. 98 ust. 4 Ordynacji liczby wyborców zależy tylko od inwencji komitetu, a nie od czynności sądu.

Podniesiona w skardze okoliczność, że postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie z 30 maja 2005 r. o wpisaniu partii o nazwie „Ruch Patriotyczny” do ewidencji partii politycznych jest nieprawomocne, jest pozbawiona znaczenia prawnego. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z 14 sierpnia 2001 r., III SW 17/01, w obszernym wywodzie dokonał wykładni art. 96 ust. 5 pkt 2 Ordynacji i wyjaśnił, że „prawomocność postanowienia o wpisie do ewidencji partii politycznych (art. 12 ustawy z dnia 27 czerwca 1997 r. o partiach politycznych, Dz.U. Nr 98, poz. 604 ze zm.) nie stanowi koniecznej przesłanki złożenia przez organ partii politycznej zawiadomienia o zamiarze zgłoszenia kandydatów na posłów lub senatorów oraz o powołaniu pełnomocnika wyborczego i pełnomocnika finansowego komitetu wyborczego (art. 96 ust. 5 pkt 2 ustawy z dnia 12 kwietnia 2001 r. Ordynacja wyborcza do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej i do Senatu Rzeczypospolitej Polskiej, Dz.U. Nr 46, poz. 499 ze zm.)” (OSNAPiUS 2002 nr 3, poz. 56).

Skład rozpoznający niniejszą skargę w całej rozciągłości podziela to stanowisko, a wobec jego opublikowania nie widzi potrzeby powtarzania argumentacji na rzecz przedstawionego poglądu prawnego.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 102 ust. 4 Ordynacji Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

=====